

Küldetések 2. rész

Infantry Training

A 172-es Gyalogsági dandár

A 172-est a 86. Hadosztály részeként alapították 1917. augusztus 5-én. 1918 szeptemberében érkezett harci bevetésre a franciaországi Bordeaux-ba. Az alakulatot 1919 januárjában leszerelték.

1921 júniusában tartalékosokból újjászervezték a dandárt, ám a gépesítés és az aktív szolgálat csak 1943. augusztusában jött el. Az alakulatot 1945. február 9-én Franciaországba szállították. A 172-esek Európában számos átkelési hadműveletet hajtottak végre többek között a Dunán, a Biggén, az Isaron Németországban és Ausztriában.

Az 1946-os leszerelésig a dandár megszálló feladatokat látott el Leyta-nál.

1963-ban, Alaszkában élesztették újjá az alakulatot és azóta is ott szolgálja az Amerikai Haderőket. A 6. Gyalogsági hadosztály szintén sarkvidéki szolgálatot ellátó 1. Könnyűgyalogsági dandárja, 1998. április 17-én a 172-es alá vezényelték

Ranger School

A Ranger iskola

A Frank D. Merrill tábor ad otthont az 5. Ranger kiképző zászlóaljnak, és az amerikai hadsereg Ranger iskolájának hegyi kiképző központja is itt található. Ennek lényege, hogy kis egységeket irányító tisztek megtanulhatják, hogyan vezessék az embereiket a legkülönbébb terepviszonyok között, például milyen harci technikákat alkalmazzanak a gyors hegyi átkelésekhez. A Föld felszínének egy-nyolcada hegyekkel tarkított, és az ismert történelem összes háborújában volt valamiféle hegyi hadviselés.

A D-nap előestéjén, amikor az Omaha part csendesen várta a szövetségesek inváziójának dühét, a 2. Ranger zászlóalj a Point Du Hoc szikláin harcolt, hogy megtisztítsa az utat a partraszállók másnapi hullámai előtt. A viharos eső áztatta sziklák, a háborgó tenger és az intenzív német tűz ellenére, 40 méteres sziklákat másztak meg, biztosították a célterületeket és európai földön álltak, mielőtt a hatalmas támadás megkezdődött volna.

Az amerikai haderőt érintő jövőbeni konfliktusok nagy valószínűséggel hegyek között is zajlanak. Akár Európában, akár Latin-Amerikában, található bőven kemény terep. A Merrill táborban és az Észak-Georgiai hegységben kapott kiképzésből a Ranger tanoncok megtudhatják, hogyan harcolhatnak sikeresen hegyvidéki viszonyok között.

A Hegyi Ranger Tábor hivatalosan Frank D. Merrill tábornak hívják, tiszteletadásként Frank D. Merrill tábornagynak, aki a szintén róla elnevezett Merrill martalócokat vezette a II. Világháború burmai harcaiban. 1988-ban a 2. Ranger századot átszervezték és hivatalosan az 5. Ranger Kiképző Zászlóalj nevet kapta.

Special Forces

A speciális alakulatok 1942. november 8-án építkezés kezdődött a belügyminisztériumtól és a helyi földbirtokosoktól szerzett 56 ezer hektáros Hoffman ejtőernyős táborban. Rövid idő alatt 1750 hadműveleti-tábori stílusú (T/O) épületet húztak fel. Az egyszintes T/O épületek voltak akkoriban a leggyorsabban elkészíthetőek, gyalulatlan deszkafalakkal és kátránypapír borítással. Egy vastagabb kátránypapír borításból készült a tető. Az építkezés keretében elkészült a kilenc helyőrségi klub, két vendégház, három könyvtár, 16 posta iroda, 12 kápolna, egy kórház, 65 mérföldnyi út és három 2 kilométeres kifutópálya, háromszög elrendezésben. Ezek az épületek adtak otthont az amerikai haderő légszállítású parancsnokságának, a helyőrségi parancsnokságnak és a hadosztály főhadiszállásának. Ezen kívül épült jó néhány

kiszolgáló épület is.

A tábor szálláskörzetét egy déli és egy északi szektorban alakították ki egymástól egy mérföldre köztük, pedig a kórház található. A déli laktanya a kiképzés alatt álló csapatoknak és a kiszolgáló személyzetnek épült. Ilyen egységek 1943 januárjában érkeztek ide először. Alapkiképzést kaptak, majd tökéletesíthették, ejtőernyős és vitorlázó repülő tudásukat.

1943. február 8-án a 6. számú általános parancs alapján a helyet Mackall tábornak nevezték el, tisztelegve John Thomas (Tommy) Mackall közlegény emlékének. Az 1920-ban született ohioi fiatalember az 503-as ejtőernyős gyalogsági ezred második zászlóaljában szolgált a szövetségesek észak-afrikai inváziója során. A Fáklya hadműveletben szenvedett halálos sérülést, amikor Oran közelében a landoló repülőgépét Vichy francia gépek támadták meg. Hét ejtőernyős halt meg, és a sok sebesült között ott volt Mackall is, aki a gibraltári katonai kórházba szállítása után halt bele sérüléseibe 1942. november 12-én.

Az amerikai hadsereg Légszállítású erőinek parancsnoksága 1943 elején költözött a Fort Braggba a Mackall táborba. Miközben a 82-esek és a 101. légszállítású hadosztály Fort Braggban maradt, a parancsnokság felügyelete alatt a Mackall táborban kaptak kiképzést, mielőtt bevetésre indultak volna. Az első ejtőernyős alakulat, amely véglegesen itt telepedett meg a 11. légszállítású hadosztály volt. Itt hozták létre a 17. légszállítású hadosztályt, és megalakulása után ide költöztették Fort Braggból a 13. hadosztályt is 1943 és 1944 során.

A Maxton-Laurinburg katonai reptéren berendezkedett 1. Csapatirányítási parancsnokság vezetésével az ejtőernyős és vitorlázó repülő kiképzést is itt kapták a csapatok, hiszen a Mackall tábor környéki földek felett ugrottak, és az itteni reptereken gyakorolták a szállítógépekkel végrehajtható manővereket.

A II. Világháború után a Mackall tábor főként rekreációs célokra használták a katonák. 1952-ben azonban a frissen megalakult Amerikai Speciális Alakulatok itt kezdték meg a gyakorlatozást. A 70-es években itt képzették ki a terror-elhárító alakulatokat. Azóta a tábor azzá fejlődött, amit ma James „Nick” Rowe ezredes központként ismerünk. Rowe a különleges egységek tisztje volt, és öt évig tartották fogságban a vietnámiak. 1989 áprilisában terroristák ölték meg a Fülöp-szigeteken. Szintén a Mackall tábor ad otthont a 19 napos Túlélni, Kijátszani, Ellenállni és Megszökni (SERE) elnevezésű, 1967-ben kitalált kiképző gyakorlatnak.